

AFŞAR ÇELİK • “Heybemden Hikâyeler”

Bozkurt Yayınları Nu: 19

Yazar

*Afşar Çelik*

Editör

*Ömer Karabayır*

*1. Baskı*

Mayıs 2024

ISBN : 978-605-70162-8-7

## **Bozkurt Yayınları**

Çatalmeşe Mah. 208. Sokak Nu: 54-54 D: 11

Çekmeköy – İstanbul

Tel: 0 850 346 5878

E-Posta : [bilgi@bozkurtyayinlari.com](mailto:bilgi@bozkurtyayinlari.com)

[www.bozkurtyayinlari.com](http://www.bozkurtyayinlari.com)

Yayınevi Sertifika Nu : 49271

Basımevi Sertifika Nu : 46519 (Meteksan Matbaacılık)

Her hakkı saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, ekler ve fotoğraflar, yayınevinin yazılı izni olmaksızın mekanik ya da elektronik veya başka herhangi bir yöntemle, hiçbir şekil ve biçimde iktibas edilemez; yeniden satış amacıyla fotokopi de dâhil olmak üzere hiçbir sistemle çoğaltılamaz. Dergi, gazete veya radyo-TV'lerce yapılacak alıntılar, kaynak gösterilmesi şartıyla bu hükmün dışındadır.

# Heybemden Hikâyeler

Afşar Çelik



«Can arkadaşşıma, can yoldaşıma,  
Leylâ'ma...»



## İÇİNDEKİLER

|  |     |
|--|-----|
| Bağlamamın Üç Teli.....                          | 9   |
| Fukuşima'nın Kâğıttan Kuşları .....              | 19  |
| Oğluma Bir Madalya.....                          | 27  |
| Ben Sana Ağlardım.....                           | 33  |
| Almondo Alvares Guillermo'nun Ani Seyahati ..... | 41  |
| Harput Kalesi'nde Can Kuşumuzla .....            | 57  |
| Biz Tanışıyoruz.....                             | 65  |
| Âdem'in Elinde Bir Kanlı Bıçak.....              | 71  |
| Bir Başına Gülistan .....                        | 79  |
| Ben Beklerken Gelincik.....                      | 85  |
| Beyimin Dağlarından.....                         | 89  |
| Deli Kadının Bebek Arabası .....                 | 93  |
| Gizli Arınma.....                                | 101 |
| Bacamın Ucu Lodos.....                           | 109 |
| Karaova Derler Bunun Adına .....                 | 117 |
| İki Şiirin Hikâyesi .....                        | 125 |
| Ellerimi Sevdiğin Gün.....                       | 129 |





## Bağlamamın Üç Teli

Öğretmenlikte üçüncü yılımdı.

Ne acemiliği atabilmişim üzerimden ne kıdemi kaldırabiliyordum.

Çocukluk gençliğin mayasıdır; arada, sebepsiz gözyaşları ve yalnızlıkla kabartır insanın içini.

Köy desen köyüme, yayla desen yaylama benzer bir yerdeydim ya, gene de içim burkulurdu.

Çocuklarla aram iyiydi Allah'tan da bu, beni biraz neşelendiriyordu. Çocukluklarının sapanlı, bilyeli, gazoz kapaklı dilini konuştuğumdan sevirmişlerdi beni.

Ben anamın yokluğuna alışamamışken, sanki birdenbire baba oluvermiştim.

Çocuklar son dersten çıkınca kalırdım sınıfta bir müddet.

Boş sınıfta çocukların saçlarının o tozla karışık ter kokusu, gülüşlerinin zayıflamış yankısı kalırdı bir müddet.

Ben, kâh batan güneşi seyreder kâh kitap okurdum bir müddet.

Arada kahveye takılırdım. Bilmediğim şeyler değildi konuştukları...

Muhtar, iktidar partisinin en muteber adamı gibi konuşurdu. Herkes devlet büyüklerinin, kendileri için neler düşündüğünü ondan öğrenmek ister, o ise kimsenin bilmediği, yepyeni şeyler söyleyecekmiş gibi kasılır; hemen sonra haberlerin tavuklara atılan bayat ekmekler gibi

ufalandığını görenler kendi sohbetlerine dalar, muhtarı bir başına bırakırlardı. Ahali, dünyanın merkezinde olmadıklarını, hatta devlet büyüklerinin onların köyünün ismini bile bilmediği hakikatini, uslu bir hayal kırıklığıyla her defasında yeniden anlardı.

Gene de kahvede sözü sohbeti dinlenir adamlar yok değildi. Mesela Ahmet Efe, onlardan biriydi.

Gerçek bir efe olduğundan, kahveye girdiğinde, herkes kendine çekidüzen verirdi. Tanımayanlar çelimsiz sanırdı ama onca yaşına rağmen sıırım gibi bir adamdı.

Az konuşurdu. Hep bir derdi var gibi görünürdü. Eşref saatine denk gelirse güzel hikâyeler anlatır, birazcık gülerdi bile.

Benim dikkatimi neden çekmişti?

Çünkü çocuklarını şehre, üniversiteye yollayan ilk oydu köyde. Herkesin şehrin günahından, çirkefinden ürktüğü devirde o, “Dünyayı görmeyen adama adam mı derler len? Aklınızı başınıza alın. Çocuklarımız memleketin her yanında durmadıktan sonra nasıl adam olacaklar?” deyip de köylüye basmış kalayı.

Karısı öldükten sonra daha bir sessiz olmuş. Yani ben onu tanıdığımda, adamakıllı içine kapanmışmış...

Arada alıp başını gidermiş. “Alıp başını gidermiş” dediysem günlerce değil ha! Arada vururmuş kendini yaylaya.

Köyün yobaz takımı, yaylada ziftlendiğini söylerdi.

Başkasına korkutucu gelir köyün namaz, takke erkânı ya, ben bilirdim içyüzlerini.

Yaşları ilerleyip de ayaklarının tekini çukurda görünce elleri